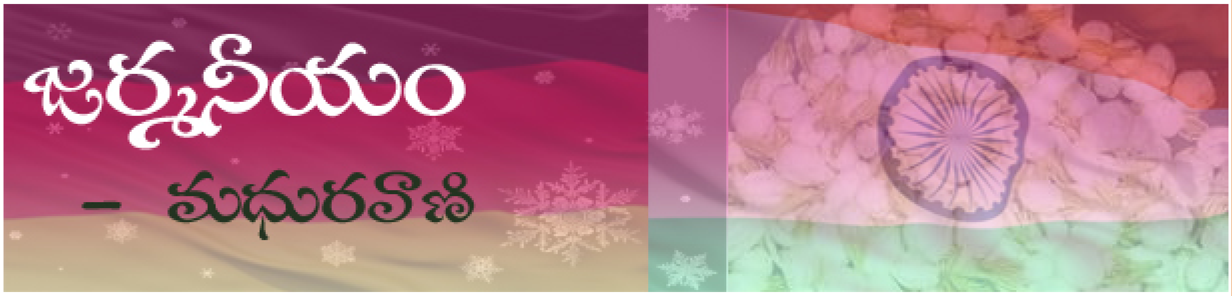

దోసెడు మంచు పూలు.. గుప్పెడు గుండె ఊసులు..

మనం ఎవరింటికైనా వెళ్ళినా, ఎవరైనా మనింటికి వచ్చినా గుమ్మంలోనే ఒకరినొకరు పరిచయం చేసుకోవడం సంప్రదాయం కదా! అందుకనీ...

"నమస్తే అండీ."

"నమస్తే.. ఎవరమ్మా నువ్వు?"

"నేనండీ. మధురని.."

"మధురా.. పేరు ఎక్కడో విన్నట్టుందే.."

"మరేనండీ.. ఇదివరలో ఇక్కడే కౌముది గడపలో కూర్చుని మీకు కొన్నికథలు చెప్పాను కదండీ.."

"ఆఆ.. గుర్తొచ్చింది.. ఏంటమ్మా సంగతి.. ఇలా వచ్చావేం?"

"మరేంలేదండీ.. తీరిగ్గా కూర్చుని కాసేపు మీతో సరదాగా మాదేశం కబుర్లు చెపుదామని వచ్చానండీ.."

"మీదేశమా.. నువ్వు ఎక్కడ ఉంటావేంటి?"

"నేను జర్మనీలో ఉంటానండీ. అప్పుడే పావొంతుపైన జీవితం ఇక్కడే గడిచిపోయిందండీమరి.. అందుకే మాదేశం అనేసాను."

"ఏంకబుర్లు చెప్తావేంటి.. ఏదో దోసెడూ గుప్పెడూ అంటున్నావే?"

"మరేనండీ.. మన ఆంధ్రదేశంనుంచీ ఈదేశానికి ఎగిరొచ్చాక ఇన్నేళ్ళలో ఎన్నెన్ని మంచుపూలవానల్లో తడిసానో కదండీ.. ఆ జ్ఞాపకాల ఊసుల్ని నెలకోదోసెడైనా నింపుకొచ్చి మీ అందరితో పంచుకుందామనీ.."

"ఓహో.. మంచిపనే.. మరి మమ్మల్నేం చెయ్యమన్నావిప్పుడు?"

"మీరేం చేయక్కర్లేదండీ. ఎంచక్కా వేడిగా కాఫీనో, టీనో పక్కనపెట్టుకుని, వెచ్చగా చెంపన చేతులు పెట్టుక్కూర్చుని హాయిగా నేచెప్పే కబుర్లన్నీటికీ ఊకొడితే చాలు.. అదే మహాభాగ్యం.."

"ఊ.. కానివ్వు మరి.. శుభం.. నీదేఆలస్యం!"

:-)

హిమగిరిసొగసులు.. మురిపించునుమనసులు..

ఆకాశమంతా మల్లెపువ్వు లాంటి తెల్లటి తెలుపు.. అక్కడ నుంచి అలవోకగా రాలిపడే మంచు పూలు తెలుపు.. నేల మీదున్న చెట్లూ, పుట్టా, ఇళ్ళూ, వీధులూ అన్నీ మంచు పూత పూసుకుని మెరిసిపోయే తెలుపు.. ఎటు చూసినా లోకమంతా శాంతి గీతం ఆలపిస్తోందా అన్నట్టు ధవళ వర్ణ కాంతులే!

మనం నడిచే దారుల్లో, కార్లు నడిచే రోడ్ల పైన పేరుకుపోయే మంచుని ఎప్పటికప్పుడు శుభ్రం చేస్తూనే ఉంటారు కానీ మరీ అంత కుప్పలు తెప్పలుగా మంచు కురుస్తున్నప్పుడు సైకిళ్ళు, కార్ల మీద వెళ్ళడం కాస్త అవస్థ అనే చెప్పాలి. మనం వెచ్చగా ఇంట్లో దాక్కుని కిటికీల్లోంచి బయటికి చూసినా, తల నుంచి పాదాల దాకా వెచ్చటి ఉన్ని దుస్తుల్లో దాచేసుకుని బయటకొచ్చి చూస్తేనో మాత్రం ఈ తెలుపు నలుపు వర్ణ చిత్రం బహుముచ్చట గొలుపుతుంది.

ఫిబ్రవరి నెల వచ్చేసరికి చలి బాగా ముదిరి ఉష్ణోగ్రతలు మైనసుల్లోకి దిగిపోయి చిన్న చిన్న కొలనులు, చెరువులు లాంటివన్నీ పూర్తిగా గడ్డ కట్టుకుపోయి నున్నగా మంచుతో చేసిన గచ్చులా తయారైపోతాయి. అలా గడ్డ కట్టిన వాటి మీద ఐస్ స్కేటింగ్, ఐస్ హాకీ ఆడుకోడానికి చాలామంది ఆసక్తి చూపిస్తుంటారు. మామూలుగా ఇలాంటి ఆటల కోసం ఉన్న ప్లే గ్రౌండ్లలో కాకుండా ఇలా ఆరుబయట గడ్డ కట్టుకుపోయిన చెరువులు, కొలనుల మీద ఆడుకోవడం బోల్డు సరదా జనాలకి. పైగా ఇలాంటి ఐస్ ఉండేది కేవలం కొన్ని రోజులే కాబట్టి ఈ అవకాశాన్ని ఏ మాత్రం వదులుకోడానికి ఇష్టపడరు. ముఖ్యంగా ఇలాంటి ఆటలు వయసులో ఉన్న పిల్లలు ఎక్కువ ఆడుతూ కనిపిస్తారు. మంచులో జారుతూ, దొర్లుతూ పడుతూ లేస్తూ ఆడుకునే చిన్నపిల్లలది ఏమీ తెలీని అమాయకత్వం అయితే, మనకి ఇష్టమైంది, మనసుకి నచ్చింది ఏదైనా ముందూ వెనకా ఆలోచించకుండా నదురూ బెదురూ లేకుండా ధైర్యంగా చేసుకు వెళ్ళిపోవడమే అన్నట్టు మహా దుడుకుగా ఉంటారు ఈ వయసు పిల్లలు. ఒకోసారి కాలేజీలో క్లాసులు ఉండే టైములో కూడా ఎంచక్కా వాటికి ఎగనామం పెట్టేసి జర్రున స్కేటింగ్ చేసేస్తూ అరుపులు కేకలతో ఉత్సాహంగా మంచు మీద ఆడుకుంటూ కనిపిస్తుంటారు. వాళ్ళని చూస్తుంటే మన దగ్గర కాలేజీల్లో క్లాసులు ఎగ్గొట్టి క్రికెట్ ఆడుకోడానికి వెళ్ళిపోయే అబ్బాయిలు గుర్తొస్తుంటారు.. :-)

ఘనీభవించిన కొలను మీద హుషారుగా ఆటలాడుతున్న పడుచు పిల్లలు, పడుచు పెద్దలు.

జర్మనీలో సాధారణంగా ఏ ఉద్యోగం చేసేవాళ్ళైనా మామూలుగా గవర్నమెంటుకి కట్టే టాక్స్ తో పాటుగా తాము వయసైపోయి సర్వీసు నుంచి రిటైర్ అయ్యాక వచ్చే పెన్షన్ కోసం ఉద్యోగాలు చేసినంత కాలం కొంత మొత్తంలో డబ్బులు కడుతూనే ఉంటారు. ఒకవేళ ఏదైనా కారణం చేత మధ్యలో చేస్తున్న ఉద్యోగం పోతే మళ్ళీ ఇంకో కొత్త ఉద్యోగం సంపాదించుకోవడం కోసం మనకున్న కెరీర్ స్కిల్స్

మెరుగు పరచుకోవడానికి అవసరమైన రకరకాల ప్రొఫెషనల్ కోర్సులు, కౌన్సిలింగులు వగైరా వాటన్నీటికి ఎంప్లాయిమెంట్ ఆఫీసు వాళ్ళే ఫీజులు కట్టి మరీ సపోర్ట్ చేస్తారు. అంతే కాదు.. ముందున్న ఉద్యోగం చేసేప్పుడు గవర్నమెంటుకి టాక్సులు కట్టినందుకు గానూ మళ్ళీ కొత్త ఉద్యోగం తెచ్చుకునేలోపు కొన్నాళ్ళ పాటు నెల నెలా పాత ఉద్యోగంలో వచ్చిన జీతంలో అరవై శాతం ఇస్తారు. ఇక జర్మనీలో ఉండే ప్రతీ వ్యక్తికి ఆరోగ్య భీమా తప్పనిసరి. ఇలాంటి కారణాల వల్ల భవిష్యత్తు మీద బెంగలూ, భయాలూ, ముసలితనం వచ్చాక నా పరిస్థితి ఏంటి అన్న ఆందోళన, సామాజిక అభద్రతా భావం వీళ్ళల్లో మచ్చుకైనా కనిపించదు.

ఒకసారి మా కొలీగ్స్ అందరం కలిసి సిటీకి దూరంగా కొండల్లో కోనల్లో నెలకొన్న ఒక టూరిస్టిక్ పట్టణానికి వెళ్ళినప్పుడు అక్కడ టౌన్లో ఒక బ్యూటీ పార్లర్ చూసాము. అది పెంపుడు కుక్కల కోసం ప్రత్యేకంగా ఏర్పాటు చేయబడిన బ్యూటీ పార్లర్ అని వివరాలు రాసున్నాయి. అది చూసి బోల్డు ఆశ్చర్యపడిపోతే మా కొలీగ్ ఒకాయన చెప్పారు. రిటైర్మెంట్ అయ్యాక భారీ మొత్తంలో డబ్బులు వచ్చిన ధనవంతులైన ముసలివాళ్ళు కొంతమంది అలాంటి కొన్ని చిన్న చిన్న ఆల్పైన్ టౌన్స్ లో సెటిల్ అయిపోయి ప్రకృతిలో మమేకమై, ఉన్న సంపదని అంతా విచ్చలవిడిగా ఖర్చు చేసుకుంటూ విలాసవంతమైన జీవితాన్ని గడుపుతుంటారు. అంత సంపన్నులు ఉంటారు కాబట్టే ఇలాంటి విడ్డూరమైన విలాసాలకు కూడా కొదవుండదు.. అని చెప్తే 'వెర్రి వెయ్యి రకాలు' అంటే ఇదేనేమో అనిపించింది. కానీ, ఇక్కడ చిన్న పిల్లల కన్నా ఎక్కువ పిల్లులు, కుక్కలే కనిపిస్తుంటాయి, బోల్డు మంది వాటినే ప్రాణంగా చూసుకుంటూ ఉంటారు కాబట్టి వాటి కోసం ప్రత్యేకంగా బ్యూటీ పార్లర్ ఉండటం బుగ్గలు నొక్కుకోవలసినంత పెద్ద విషయం కాదులే అనిపించింది. :-)

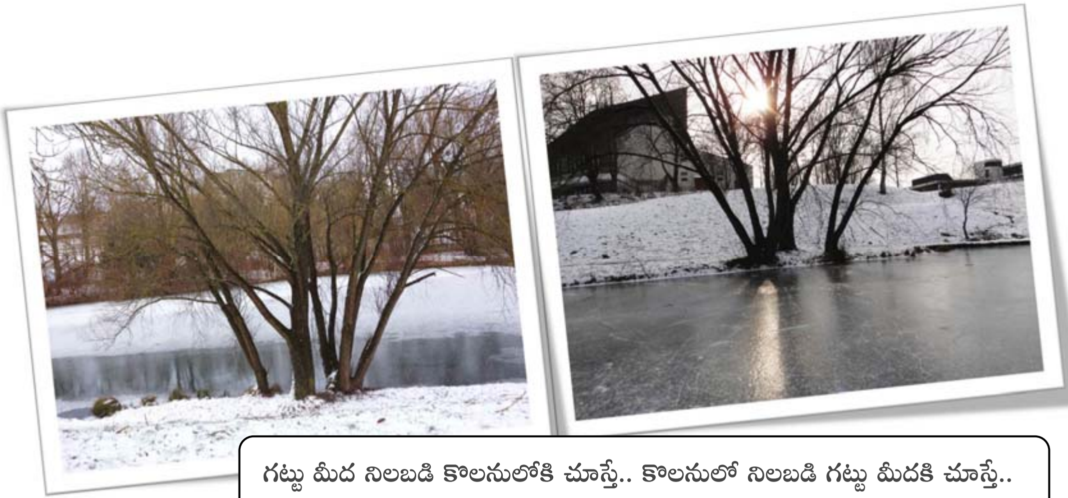

గట్టు మీద నిలబడి కొలనులోకి చూస్తే.. కొలనులో నిలబడి గట్టు మీదకి చూస్తే..

అరవై ఐదేళ్ళు నిండిన ఉద్యోగస్తులు మహా ఆనందంగా పదవీ విరమణ చేస్తారు. ఇన్నేళ్ళు పని చేసి అలసిపోయాము, విశ్రాంతి కావాలి అన్న కోరిక కంటే కూడా "ఆహా.. ఇప్పుడు ఇంక మొత్తం సమయం అంతా మా చేతుల్లోనే.. బోలెడన్ని మాకిష్టమైన పనులు చేసే వీలుంటుంది అని ఉత్సాహంగా పదవీ విరమణ చేసే వాళ్ళే ఎక్కువ కనిపిస్తారు. నాలాంటి వాళ్ళే ఎప్పుడైనా ఏ ట్రెక్కింగ్ పేరుతోనో కొండలు, గుట్టలు ఎక్కాల్సి వస్తే అమ్మా అయ్యా అని ఆపసోపాలు పడుతుంటే ఆఫీసులో రిటైర్ అవడానికి సిద్ధంగా ఉన్న, రిటైర్ అయిపోయిన కొలీగ్ బామ్మలు అలుపూ సొలుపూ తెలీనట్టు చకచకా మెరుపు తీగల్లా ఎక్కేస్తుంటారు నాలాంటి పడుచు పిల్లలు సిగ్గు పడేలా.. అంతే కాదు.. అంతలా తిరిగేసినా కూడా తెల్లారి మళ్ళీ ఆఫీసుకొచ్చి కాళ్ళు , చేతులు నొప్పులని అస్సలేం అనకుండా చకచకా పనులు చేసుకుపోతుంటారు.

మన అమ్మమ్మలు, నానమ్మల తరంలో వాళ్ళు పెద్ద వయసొచ్చాక కూడా ఎంచక్కా ఉత్సాహంగా ఎలా క్షణం తీరిక లేకుండా అన్నీ పనులూ చేసుకు పోతుంటారో ఇక్కడ ఈ తరం బామ్మలు, తాతలు కూడా డెబ్బై ఎనభై ఏళ్ళు దాటినా ఎంచక్కా చలికాలంలో

కూడా సైకిలు మీద జామ్ జామ్మని తిరిగేస్తుండటం భలే ఆశ్చర్యంగా అనిపిస్తుంది. ఇండియాలో ఒక వ్యక్తి సగటు జీవితకాలం 70 ఉంటే జర్మనీ లో దాదాపు 80 యేళ్ళు ఉంటుంది. బయట వీధుల్లో చలాకీగా తిరిగేస్తున్న పండు ముసలి వాళ్ళని చూసినప్పుడల్లా ఈ తేడా కొంచెం తెలుస్తుంటుంది. ఇక్కడ కనిపించినంత ముసలివాళ్ళు అంటే ఎనభై పైన వయసున్న వాళ్ళు ఇంత ఎక్కువగా మన దగ్గర కనిపించరనిపిస్తుంది. అలాగ రిటైర్ అయిపోయిన బామ్మలు, తాతయ్యలు కూడా చలికాలంలో అప్పుడప్పుడూ కొలనులో గడ్డ కట్టిన మంచు మీద చేరి ఆటలు ఆడుతుంటారు. పిల్లల్లాగా మరీ స్కేటింగులూ, హాకీలు ఆడరు గానీ తేలిగ్గా ఉండే సరదా ఆటలు ఆడుతూ కనిపిస్తారు. అప్పుడప్పుడూ పగటి పూట ల్యాబుల్లో మేము పని చేసుకుంటూ కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తే వీళ్ళేమో హాయిగా ఆనందంగా ఇలా మంచులో ఆడుకుంటూ కనిపిస్తారు. అప్పటిదాకా జీవితమంతా కష్టపడి రకరకాల రంగాల్లో విధులు నిర్వర్తించిన పెద్దవారందరూ అలా ఒక చోట చేరి సరదాగా శేష జీవితాన్ని ఆస్వాదిస్తుంటే చూడ్డానికి భలే ముచ్చటగా అనిపిస్తుంటుంది.

ఎప్పుడూ వీళ్ళందరినీ చూసే సరదానే గానీ స్కేటింగులూ, స్కీయింగులూ అంటే భలే భయం నాకు. వీళ్ళంటే చిన్నప్పటి నుంచి క్రమేణా నేర్చుకుంటారు గానీ మన సంగతలా కాదు కదా.. పైగా కొంతమంది స్కేటింగులు, స్కీయింగులకి వెళ్ళి ఏ విధంగా కాళ్ళు విరగ్గొట్టుకున్నారన్న కథలన్నీ వినిపించి ఇంకాస్త ఎక్కువ భయపెట్టేస్తుంటారు. అంటే భయపడేది నేనే అయినా ఇలా ఎవరో ఒకరి మీదకి నెపం తోసెయ్యాలి కదా మరి.. :-)

నాకు ఆటలు ఆడేంత ధైర్యం లేకపోయినా వాళ్ళందరినీ చూస్తూ ఒక్కసారన్నా నేను అలా గడ్డ కట్టిన కొలను మీద నడవాలని ప్రతి యేడాది అనుకుంటూ ఉంటాను. మొత్తానికి బామ్మల్ని, తాతల్ని చూసి బాగా ఉత్సాహం తెచ్చేసుకుని ఒకరోజు ఐస్ మీద పట్టు జారని మంచి బూట్లు తొడుక్కుని ఆ కొలను మీదకి వెళ్ళాను. అలా జాగ్రత్తగా పట్టి పట్టి ఒక్కో అడుగు వేస్తుంటే ఓ పక్క ఉద్వేగం, ఇంకో పక్క పాదాల్లోంచి మొదలై సన్నగా పైకి పాకుతూ వెన్నులో సన్నటి వణుకు.. ఓ పది పదిహేను అడుగులు వేసాక భయం పోయి సరదా తెలిసొచ్చింది. అరెరే.. ఇంత సరదాగా ఉంటుందని తెలిస్తే ఎప్పుడో ప్రయత్నించేదాన్ని కదా అనుకున్నా. ప్రతీ రోజు నీళ్ళతో నిండి ఉన్న కొలనుని చూసీ చూసీ ఆ రోజు ఆ కొలను మధ్యలో నించుని బయట వైపుకి చూస్తూ చుట్టూ ఉన్న పరిసరాలు గమనించడం భలే కొత్తగా అనిపించింది. ఆ కొలను మీద నడుస్తున్న నా సంబరం చూసిన బామ్మలు, తాతలు అందరికీ అర్థమైపోయింది నేనదే మొదటిసారి అక్కడ నడవడం అని.. :-)

అందమైన ఆల్ప్స్ పర్వతాల నడుమన ఒదిగిన చిన్న ఊరు..

చిన్నప్పుడు సోషల్ పుస్తకాల్లో ఐరోపా ఖండంలో స్విట్జర్లాండ్, జర్మనీ, ఆస్ట్రియా తదితర దేశాల సరిహద్దుల్లో పూర్తిగా మంచుతో కప్పబడి ఉండే పర్వతాలని ఆల్ప్స్ పర్వతాలు అంటారని జాగ్రఫీ పాఠాలు చదువుకున్నాం కదా.. ఇక్కడికొచ్చాక ఆ ఆల్ప్స్ పర్వతాల్ని నేరుగా చూసి తెలుసుకునే అవకాశం కలిగింది. మన హిమాలయాలు చూసిన వాళ్ళకి ఇవేం అంత కొత్తగా అనిపించకపోవచ్చు గానీ మంచు పర్వతాలు ఎప్పుడూ చూడని

నాలాంటి వాళ్ళని మాత్రం ఖచ్చితంగా ఈ హిమగిరుల సొగసులు మంత్ర ముగ్ధుల్ని చేస్తాయి. ఎండాకాలంలో చూస్తే ఇవన్నీ మామూలు కొండల్లాగా, పచ్చిక బయళ్ళతో నిండి ఉంటాయి గానీ చలికాలంలో మాత్రం పూర్తిగా మంచుతో కప్పబడి ఉంటాయి. జర్మనీ, స్విట్జర్లాండ్, ఆస్ట్రియాల్లో ఇలాంటి మంచు కొండలు ఉండే ప్రాంతాల్లోనే మన భారతీయ సినిమా పాటలు ఎక్కువగా చిత్రీకరిస్తుంటారు. ఆల్ప్స్ పర్వతాల దరిదాపుల్లో బోలెడన్ని స్కీయింగు రిసార్ట్స్, ఆ కొండల్లో చిన్న చిన్న గ్రామాలు ఉంటాయి. అవన్నీ కూడా అటు ఎండాకాలం ట్రెక్కింగు, సైక్లింగు, మౌంటెన్ బైకింగ్, చలికాలం స్నో బోర్డింగ్, హైకింగ్, స్కీయింగులని సంవత్సరం పొడవునా టూరిస్టులతో కళకళలాడిపోతూ ఉంటాయి.

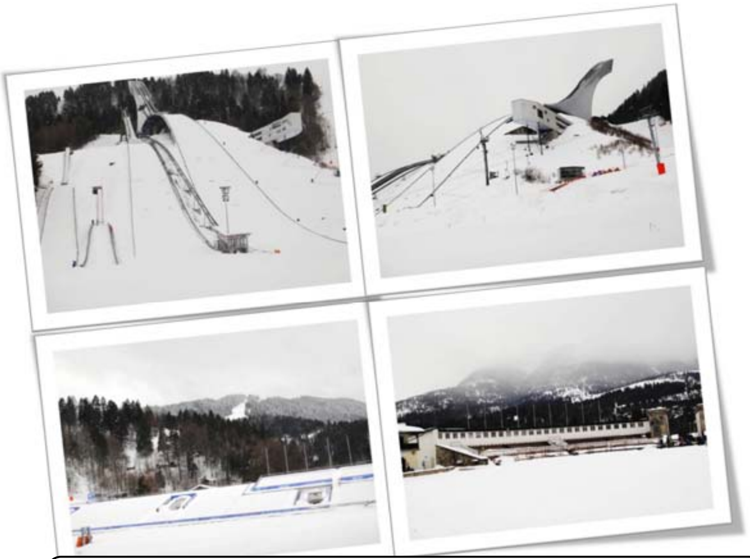

మంచు కొండల మధ్యన కొలువు దీరిన ఒలంపిక్ స్కీ స్టేడియం

జర్మనీలో ఉన్న బవేరియా రాష్ట్ర సరిహద్దుల్లో ఉన్న బోలెడన్ని ఆల్పైన్ టౌన్స్ లో Garmisch-Partenkirchen అనేది కూడా ఒకటి. నిజానికి అవి రెండు ఊర్లు. మన హైదరాబాదు, సికింద్రాబాదు లాగా జంట పట్టణాలన్నమాట. జర్మనీ మొత్తానికి ఎత్తైన పర్వత శిఖరం Zugspitze ఇక్కడే ఉంది. ఆ శిఖరం ఎత్తు దాదాపుగా మూడు వేల మీటర్లు. హైకింగ్ చేసే వాళ్ళే కాకుండా మామూలు జనాలు దాని పైకి వెళ్ళడానికి మౌంటెన్ ట్రైన్ కూడా ఉంటుంది. ఇక్కడ ఉన్న ఒలంపిక్ స్కీ స్టేడియంలో గతంలో వింటర్ ఒలంపిక్స్, వరల్డ్ ఆల్పైన్ స్కీ చాంపియన్ షిప్స్ లాంటి మంచు క్రీడోత్సవాలు జరిగాయి. చుట్టూ ఎత్తైన మంచు పర్వతాల మధ్యలో ఊరు ఉండి చూడటానికి చాలా అందంగా ఉంటుంది. ఈ ఊర్లోనే Partnach Gorge అనే ఒక ప్రదేశం ఉంది. అక్కడ కొండ గుహలు ఉంటాయి. పాతకాలంలో ఆ గుహల్లో నడవాలంటే ప్రాణాలకి ఎదురొడ్డి వెళ్ళాల్సి వచ్చేదట. అంటే, అంత కష్టతరంగా ఉండేదన్నమాట అప్పట్లో అక్కడ నడవడం. కానీ, ఇప్పుడు అంత భయపడక్కర్లేకుండా కాస్త సులువుగానే ఆ గుహల గుండా నడుస్తూ వెళ్ళగలిగే దారిని ఏర్పాటు చేసారు.

స్కీ జంపింగ్ క్రీడాకారుల విన్యాసాలు

చలికాలం వస్తే ఆ కొండ చరియల మీద నుంచి జారిపడే జలపాతపు నీటి ధారలు గడ్డ కట్టి ఆ ఏర్పడిన మంచు ముక్కలన్నీ గుహకి భలే అందమైన రూపురేఖలు తీసుకొస్తాయి. ఆ గుహ గుండా నడుస్తూ వాటిని చూస్తూ అవతలి వైపుకి వెళితే పక్కనే ఆ మంచులో ఇంకా గలగలా ప్రవహిస్తున్న నది, ఇంకా చుట్టూ పక్కలంతా పూర్తి మంచుతో కప్పబడిన పెద్ద పెద్ద మంచు కొండలు ఉంటాయి. మేము వెళ్ళిన రోజు పై నుంచి మంచు కురుస్తోంది కూడానూ. ఆ చలిలో, మంచు వానలో ఒక మంచు కొండ

కొండల మీద నుంచి గుహలోకి జారే జలపాతం ఘనీభవించి మంచు ధారల్లా మారిన వైనం..

మీదకి వెళ్ళడానికి ఎగుడు దిగుడుగా ఉన్న సన్నటి ఇరుకైన దారిలో మంచులో జారిపడిపోకుండా దోవకి పక్కన కట్టెలతో కట్టిన దడిని రెండు చేతులతో పట్టుకుని అతి జాగ్రత్తగా పైదాకా ఎక్కడం భలే సరదాగా ఉంటుందిలే. అసలు ముందు ఆ కొండ చూసినప్పుడు అది మొత్తం ఎక్కెయ్యగలనా అనుకున్నా గానీ చకచకా ఎక్కేస్తున్న బోల్డు మంది పెద్దవాళ్ళని, బుడతల్ని చూస్తూ ఉత్సాహంగా ఎక్కేసాను. చివరికి ఓ నాలుగైదు గంటల పాటు కష్టపడి ఎక్కేసి కొండ పైకంటా చేరుకున్నాక అక్కడ చిన్న రెస్టారెంట్స్ ఉన్నాయి. వేడి వేడిగా ఏదన్నా తినేసి మళ్ళీ కొండ దిగి కిందకి రావచ్చు లేదా పైనుంచి కొండ కిందకి రోప్ వే లో వచ్చే కేబుల్ కార్స్ ఉన్నాయి. మేము వాటిలోనే కొండ మీద నుంచి కిందకి వచ్చాం.

మంచు కొండ పైకి ఎక్కే దారి.. దారికి కుడి పక్కన ఎక్కాల్సిన కొండ ఉంటే ఇది ఎడమ పక్కన కనిపించే లోయ.

మొత్తానికి నేనెప్పుడూ కలలో కూడా ఊహించని విధంగా ఓ చిన్న మంచు పర్వతం ఎక్కడం, అది కూడా చురుక్కుమనిపించే చలిలో పైనుంచి తల మీద జోరున మంచు పూల వాన కురుస్తుండగా.. అందులో తడుస్తూ, నడుస్తూ, మధ్యలో ఇక్కడ నుంచి జారిపడితే ఈ మంచు లోయలో దొర్లుతూ పోయి చివరికి ఎక్కడ తేలతామో అని కాస్త భయపడుతూనే నవ్వుకుంటూ.. కొండ పైకి చేరాక ఎంతగా తరచి చూసినా పైన తెల్లటి ఆకాశం, కింద తెల్లటి మంచు దుప్పటి కప్పుకున్న నేల రెండూ కలిసిపోయినట్టు తప్ప మరో రంగు కనపడని వైనం.. ఓ పెద్ద మంచు సముద్రం ఒడ్డున నించుని చూస్తున్నట్టు.. కనుచూపు మేరా అంతెత్తున టన్నుల కొద్దీ తెల్లటి మంచుతో నిండిపోయి ఏదో దేవలోకంలోకి వెళ్ళినట్టు అనిపించిన ఆ అద్భుతమైన అనుభవం నా జీవితంలో ఎప్పటికీ మర్చిపోలేని ఓ అరుదైన జ్ఞాపకంగా నిలిచిపోతుంది.

ఒకోసారి అమ్మో ఏమవుతుందో ఏవిటో అనో, మనకి బొత్తిగా అలవాటు లేని పని ఎందుకులే అనో బిక్కుబిక్కుమంటూ దూరదూరంగా పారిపోయే బిడియం నుంచి ఒక్కసారి ఆ తటపటాయింపులన్నీ వదుల్చుకుని కొత్తదనాన్ని స్వాగతిస్తూ ధైర్యంగా ముందడుగు వేస్తే జీవితంలో కొంగొత్త అనుభూతులు, అనుభవాలు సొంతమవుతాయి. కానీ, కొంతమంది కొత్తదనాన్ని అందిపుచ్చుకోవడానికి సదా సిద్ధపడి ఉండే స్వభావం కలవారైతే, మరికొంతమంది కొత్తవాటికి అలవాటు పడటానికి, సొంతం

చేసుకోవడానికి కాస్త సమయం తీసుకుంటారు.. ఇదో నాలాగా అన్నమాట! :-)

కొండ సగం దాకా ఎక్కాక కిందకి చూస్తే కనిపించిన పర్వత పాదం..

దాదాపు పైదాకా ఎక్కాక చుట్టూ కనిపించే హిమశిఖరాలు.

మరో గుప్పెడు ఊసులు వచ్చే నెలలో..

COMMENTS